

недѣли у безкрылнитѣ скакалцы поникватъ крылѣ и скакалцытѣ са подигатъ като облацы толкози огромны, които са простиратъ на дължъ и на ширь по нѣколко часа, пространство, та прикриватъ слънцето. Хвърковатытѣ скакалцы вынѣгы хвъркатъ на слѣдъ вѣтъра и сѣдатъ долу само за да ѣдѣтъ. Тѣ изѣдатъ не само стеблата и листоветѣ, но и зърното; по дръвята толкози нависватъ щото отъ теготата имъ са счупчатъ дебелы клонѣе. Хвърковатытѣ скакалцы са боѣтъ отъ грѣмъ и дрънколеніе, и зарадъ туй хората са мѣчѣтъ да не ги оставятъ да кацватъ, или да ги распѣдятъ съ гърмелъ отъ пушкы, съ дрънканіе отъ мѣдны сѣдове и желѣзны сѣчива рѣжны, дилавы и косы; но въ влажно време не е възможно да са распѣдятъ скакалцы: тѣ тогази нехвъркатъ. Мѣстото, дѣто присѣдѣтъ скакалцытѣ, дебело са настила съ лайната имъ; но тѣзи лайна не торѣтъ земята, а напротивъ унищожаватъ сѣка растителность. Навременѣ не достига храна за безчетнытѣ полчища на скакалцытѣ; тога съ тѣ измиратъ отъ гладъ и съ труповетѣ си до толкози развалятъ въздуха, щото на сѣщото мѣсто, дѣто скакалцытѣ съ живота си са оставили подирѣ си гладъ, сиромашія и разореніе, тамъ тѣ съ смъртъта си докарватъ губителны заразителны болести. Сухото и топлото време понося на този страшенъ за челѣка бичъ, съ когото му са докарва да са бори три мѣсецы въ годината, ако не сѣ зеты мѣркы за да са унищажатъ ейцецата на скакалцытѣ. Като снесе ейцецата си въ Августа и Септемврія, сичкытѣ пораснали скакалцы измиратъ и остава отъ тѣхъ потомство, което докарва ужасъ: сѣкы женскы скакалецъ снася стотина ейцеца. За да истребятъ ейцецата на скакалцытѣ, преораватъ